

Tolnai: a Tisza

Verseidet olvasom napok óta,
homokzsák nappalok és homokzsák éjjelek,
verseidet olvasom fuldokolva
(hol a vers vége?
hol a vers széle?
– nem akarok elsüllyedni!),
napok óta Wilhelmed nyomában,
a szőke Tiszából a szőke Tiszába,
caplatva, jegyzetelve,
papírjaimat lebegtetve, akárha leveles
uszádékfát ringat a zavaros víz.

A sétányig ér már a rossz ár.
Vizeletszín, szőke Styx –
látásom gőzébe mállik.

Buldózer simítja a homokot,
vers (homok)szemcsék csikorognak,
kri-kri,
elviselhetetlen zene,
szögesdróttal húrozott gitár,
cirkulár sikít,
kri-kri,
versreszelék szanaszét,
óriáshal májából fűrészelték,
óriáshal májából reszelték,
a Tolnai-térkép citromhomokját kavarja,

hullámverés dobja a partra
(melyik a Tisza jobb partja?
melyik a Tisza bal partja?).

A hízelgő folyó hídjai felszaggatva.
Homoksárga papirosokon hemzsegő
lárvák,
pakkpapírra festett pointillista csatakép.
Mert most a folyó műveli a költészetet –
a cián
végre lefőlözte virágait,
kioltotta metaforáit.
A hold halott –
holt tükrébe néz a hal.

Ha vállammal meglököm a szekrényt,
a tiszavirágok úszkálni kezdenek
az alkoholban.

(Néha a lustaság szüli Jézust,
a finom kezű halászt.)

Ha július, akkor rák:
a külső váz mészsóktól páncélszerűen kemény,
ollós láb,
csápok és rágók,
a szűznemzés sem ritka,
tengerekben és édesvizekben
langusza, homár,
folyami rák,
fenéklakó...

Ceruzád száraz ág,
kivirágzik a fenékbe szúrva,
füzeted üres lapjai között
az iszap finom kóciapapírja.
Radíroddal rák hátrál.
2000. július 5-én 60.
Rég összetört a két kicsi szék, a 44.
60:
egy begömbült, egy ép láncszem
(csupafog Wili bandzsítva néz).

Tehát a fenéken birkózol:
mily zöld az iszap!
A dalból vízbe ugró béka körei
elhalnak az éj bársonytonnái alatt.

Pontosan tudod, meddig ért,
hol halt el szép gyűrűzésed.

– Ezek az ismétlődések
ezek a körök,
igen, ezek a körök végre
munkád törvényszerűségeit mutatják
(a gyerekek körénk is kört rajzoltak a vízen),
ahogy T. Beáta írja verseidről:
epikus hömpölygésűek
impulzusok fáradhatatlan áramlása,
nyelvi próbálkozások önmagukba visszatérő
körben gyűrűznek stb.
Tehát a víz állaga,
költészeted a Tisza
(melyet nemcsak nézni, szemlélni,
lesni, hanem megérinteni is
akarsz,
úszni benne,
egyesülni, közösülni vele).

Árvízveszély idején
műanyag zacskóba dugni ezt is,
ezt az orgonalila monográfiát,
ezt az oly nagy kincset érő
paksamétát,
és csak huhogni,
ha jön az árvíz!

Éjfél után majd beömlik a vízszag.
Virrad.

Ismeretlen hullát találsz zöld partodon.

(Szolnok, 2000, 2007)